

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po posti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVI.

V Ljubljani, 20. prosenca 1893.

List 3.

Pust in njegova sestra.

Veliko se Bog žali skozi leto, še posebno pa o predpustnem času. Pustovanje in „pust“ je tako rekoč čas bedakov in neumnežev, namreč taci, ki pozabijo Boga, čednost in svojo dušo, nezmerno popivajo in se velikokrat tako ušemijo, da ne pomislijo več, kaj delajo. Sv. pismo pravi, da „v vinu je nečistost,“ ktera pa je naj gerša in naj nevarniša pregreha, in ker je zlasti o pustu in predpustu nevarnost večji stermoglavitosti se v to pregrebo, sme se nečistost po pravici imenovati sestra pustova ali kurentova. Gorjé pa človeku, kateri se je pogreznil v brezno te pregrehe! Nedavno je pisala „Danica,“ kako učeni in pobožni škof doktor Cverger piše o velikosti te pregrehe, namreč nečistosti. On dokazuje pa tudi, da je „nečistost naj gerši pregreha“ in to razkazuje tako le:

Vsak greh je nekaj sramotnega že zato, ker podveržuje človeka oblasti hudobnega duha, prevrta postavni red, nagiba k nizkemu in hudemu. Ali to zlo se pri nobenem grehu tako močno ne razodeva, kakor pri nečistosti.

Nečistost je presramotna v očeh Božjih. Božje osebe presvete Trojice so vse storile, da bi človeka povikšale in ga naredile za gospodarja vidnih stvari. Nečistnik si pa le prizadeva od sebe vreči to lepoto in se živini enacega storiti ali se še pod njo znižati. — Nečistost je posebno sramotna v očeh Boga Očeta, ki vidi svoje delo z nečistostjo silno popačeno in znižano. Bog Oče je dal človeku pamet, da bi se ji najpred telo podverglo in potem vse vidne stvari, da bi bil tedaj človek kralj sveta. Nečistost pa stori, da se pametna duša naj nižjim mesenim željam podverže. Namesto da bi moglo telo duši služiti, služi sedaj

duša telesu. Iz kraljice se je duša prevergla v sužnjo. —

Nečistost je sramotna v očeh Sinu Božjega, ki je človeka s svojo kervjo odkupil in ga seboj naj tesneje sklenil. „Ali ne veste, da so vaše telesa udje Kristusovi?“ *) Človek ne verže samo od sebe te lepote, kar se z vsakim smertnim grehom zgodi, ampak verže jo od sebe nar sramotnejše. Čeno kervi Kristusove daje za sladnosti, po katerih je živini podoben, in ki ude Jezusa Kristusa po besedah svetega apostelja Pavla storé za ude nečistosti. **) Da bi Jezus pokazal stud nad tem grehom, ni pripustil hudobnemu duhu, da bi se mu bil približal z nečisto skušnjavo. In dasiravno so ga sovražniki veliko družih grehov obdolževali, vendar ni dovolil, da bi ga bili gledé tega greha le količkaj natolcevali. Tudi med svojimi učenci, dasiravno so imeli nad sabo marsiktere napake, ni terpel nečistnika. —

Nečistost je sramotna v očeh svetega Duha. Sveti Duh je Duh čistosti, ki mu je tedaj nečistost tako zoperna, kakor življenju smert. On je tisti Duh, ki v ljudeh pred vesoljnim potopom ni mogel prebivati, ker so bili vsi „meseni,“ in je podoben golobu, ki se je vernil v Noetovo barko, ker zemlje še ni čiste našel. Kako ostudna mu mora tedaj nečistost biti, ker bolj kakor vsaki drugi greh njegov tempelj, človeško telo, oskruni. „Ali ne veste, da ste tempelj Božji, in Duh Božji vas prebiva?“ ***)

Nečistost je sramotna v očeh angeljev: zakaj tudi oni so duhovi in studijo tedaj to, kar človeka po besedah svetega pisma dela „mesenega.“ Oni ljubijo duše, ki so jim varhi. Temu grehu

*) 1. Kor. 6. 15. **) 1. Kor. 6. 15. ***) 1. Kor. 3. 16.

je pa lastno, da navadoma dve duši ob enem v pogubljenje pahne.

Nečistost je sramotna v očeh ljudi, in sicer naj prvo v očeh svetnikov, ki so velikokrat že z vnanjim vtisom spoznali to pregreho.

Nečistost je sramotna v očeh nečistnika samega. Zakaj noben grešnik ali hudobnež tolikanj ne išče skritosti in temne noči, kakor nečistnik, in če je tudi še tako spriden, nečist je po njegovem notranjem čutilu zmirej nekaj tacega, česar se mora človek sramovati. — Nečistost pahne človeka tudi v časno nadlogo, v zaničevanje in zasramovanje. Ker še tako spriden rod nikdar ne more vsih pojmov o čednosti in pregrehi preveriti, in pokončati tistega človeku lastnega čutila, sramežljivosti, katero je Bog dal čistosti v varstvo, zato se nečistosti zmirej derži sramota, in nje bolj kakor vsake druge pregrehe. To čuti tudi nečistnik sam, vsaj dokler ni vse sramežljivosti zgubil. Zakaj njegov pogled je plašen, boji se in spreleti ga rudečica, kakor hitro čuti, da se s kako, še tako nedolžno besedo omenjajo njegove dejanja; še celo nepokojin je, kakor hitro sliši dva človeka natihome pogovarjati se. — In po pravici čuti se od sramote tako rekoč potertega, ko se spominja svojih pregrešnih dejanj. Naj bi imel mlad človek še toliko napak nad seboj, po načelih in po govorici sveta je zgubil svojo čast le tedaj, kadar se je tega edinega greha krivega storil. — Še v besedah se take resnice razodevajo: ta greh se zmirej imenuje greh nečistosti in s tem se naznanja, da noben drugi greh duše tako ne omadežva in ne popači, kakor ta greh: in ako se govori o gerdi strasti, v vsak, katero strast govornik misli.

O liberalizmu.

Pogovor na železnici. — Prosto po italijanskem izvirniku priredil J. J.

(Dalje.)

IV. Poglavlje.

Lirito, Melzo, Cassano, skozi koje smo se peljali, so bliskoma zginili nam spred oči. Na postaji Treviglio smo se ustavili dobrih pet minut in tu so stopili v naš kupé trije mladenčci. Naočniki, ali prav za prav, „nanosniki,“ viseči na svilenih trakih, dolgi kodrasti lasje in malo preglasno, ne ravno omikano govorjenje — vse to je pričalo, da so dijaki. Jaz in odvetnik, se vé, nisva se več mogla razgovarjati, pomaknila sva se na drugi konec kupéja in puhala goste oblake tobakovega dima.

Prišleci razgovarjali so se o vsakterih stvaréh: o politiki, o veri, o morali, o zgodovini, o modro- in o naravoslovju, sploh o vsem, kar je le komu prišlo na misel. Vsako menenje so pretresávali in prereševali, a vse tako hodnično (trivialno) in spolzko, da se mi je studilo in bi si bil najraje zatisnil ušesa.

Istotako godilo se je menda tudi mojemu tovarišu, kajti pomignil mi je z očmi tako pomenljivo, kakor bi me hotel vprašati: „Kaj se Vam zdi?“ No, jaz se nisem kdo si vé koliko pomišljal, pomignil sem z rameni in odvernili: „To pač ni nikako čudo! — Kaj se če, liberalci...“ A ta odgovor ni bil vseč odvetniku: to sem mu bral raz obraz... Naposled pa je postal razgovor mladenčev takó razuzdan, da jih je odvetnik že hotel opomniti, da so na javnem prostoru in da naj se toraj spodobno vedó, kakor to pristuje omikanemu človeku. Toda, mej tem smo že na postaji v Rovatu. Hlapon je berlizgnil, vlak se je ustavil in nadležni gostje so odstopili. Ostala sva zopet sama z odvetnikom. „Hvala Bogú,“ vskliknil je nehoté, „da je že konec temu ostudnemu govorčenju. Hvala Bogú,“ ponovil sem tudi jaz za njim. A glej, v sosednjem kupeju začuje se grozno bogokletje. Z odvetnikom stopiva k oknu in vidiva, da je ravno iz vlaka stopilo osem orožnikov s kakimi dvajsetimi hudodelci, 18–20letnih.

„Neverojetno!“ vskliknil je odvetnik. „Dandanes, ko živimo v tako naprednih časih, množé se tako zelo hudodelstva.“

„To nič ni čudnega; slabi nauki...“

„O, to so grozni časi! Dandanes si že človek več ni svest svojega življenja in imetka, če nima vedno pri sebi samokresa.“

„O, kar se mene tiče, nosim vedno v žepu revolver.“

„Jaz tudi,“ pripomnil je odvetnik in potegnil iz žepa krasen revolver. Jaz sem mu pokazal svojega; vprašala sva se med seboj, iz katere tovarne je, koliko časa ga že ima, koliko je veljal itd.

Prišel se je zopet živahen razgovor.

— Kot se mi zdi, dejal je odvetnik, pripisujete vi vse hudobije in vse zlo na svetu edino le liberalnim načelom?

— Gotovo, liberalizem je vzrok vsemu zlemu.

— Za božji čas! tega jaz nikakor ne sprevidim.

— A je čisto očitno. Liberalizem je vzrok in povod vsega slabega, ki se dogaja sedaj na svetu.

— To je malo preveč rečeno, in zdí se mi celo krivično... Treba biti tudi v tem oziru pravičnim...

— Prav, bodimo toraj pravični...

— In niti vraga samega po krivici ne obrekujmo.

— Dobro, ne delajmo krivice niti vragu samemu!

— Tedaj?

— Tedaj ostanem pri tem, kar sem prej terdil, da je namreč liberalizem vzrok in izvor vsega zlega.

— Kar sem rekel, to meni ni jasno.

— In vendar je tako: liberalizem je vzrok vsemu. Liberalizem je izvor nesramnemu pogovarjanju onih treh dijakov, liberalizem je povod bogokletstvu, katero smo prej shšali, liberalizem je vzrok dandanašnjih zlodejev.

— Tega mi pač ne morete dokazati.

— O, prav lahko Vam dokažem, da je resnica, kar sem rekel.

— Ne vem, če se Vam bode posrečilo.

— Prav gotovo se mi bode sponeslo.

— Bodi si, poskusite toraj! — A opozoriti Vas moram že naprej, da želim le jasnih, terdnih, ne-
overžljivih dokazov.

— O, kar se tiče te Vaše želje, ustrežem Vam prav lahko.

— Na delo tedaj.

— Dobro, dokazal Vam bodem najpervo, da je liberalizem izvor nevére.

— Glavo Vam zastavim, da mi tega ne morete takó prepričevalno dokazati, da bi Vam moral verjeti.

— O, to je mnogo lažje, nego si Vi doumevate. Liberalizem, kot vem, da mi priznate — saj to je njegovo bistvo — brani svobodo mišljenja. Dela li v tem oziru gledé vere kako izjemo.

— Gledé vere... da govorim golo resnico... ne, tudi kar se tiče vere, ne dela liberalizem v tem oziru nikake izjeme.

— Dobro tedaj, liberalizem ne dela nikake izjeme. Če bi Vi ne bili hoteli tega priznati, navel bi Vam bil lahko če treba na stotine liberalnih časopisov, ki se vsi jasno boré za svobodo mišljenja, zlasti pa v verskih stvaréh.

— Priznajmo to; in potem?

— Na ta način zdé se naposled liberalcu vse vere čisto jednake in vse jednako resnične. Perva posledica teh nazorov je verska mlačnost in verski indiferentizem.

— Ali meni se zdi...

— Le malo počakajte! Sedaj smo pri verskem indiferentizmu, pri verski malomarnosti. A to še ni vse: liberallec ne postane prej indiferenten, vnémaren, dokler ni izgubil prepričanja, da je kerščanska vera božjega izvora.

— Ohó, kam pa hitite?

— Po čisto naravni, logični poti do neizogibnega zaključka. Liberalizem ima vse vere za jednake, toraj ne more verovati, da je kerščanska vera božanstvena, temveč meni, da je to veroizpovedanje tako, kakor tudi vsako drugo.

— Vi dokazujete preveč stvari naenkrat.

— O, prosim, odgovorite vi sami na to vprašanje! Je-li kerščanstvo božja vera, ali ne? — Če je božja, je ne moremo metati v en koš z drugimi veroizpovedanji. Resnica pa je samo ena; če nas tedaj kerščanstvo uči resnico, uče nas tedaj vsa druga veroizpovedanja neresnico in morajo zatoraj biti neresnična. Vam je-li sedaj jasno?

— Popolnoma — Prosim, nadaljujte svoje pričeto dokazovanje.

— Tedaj liberalizem terdi, da kerščanska vera ni resnična, to pa je že odpadništvo.

— Vaše sklepanje je čisto logično, samo podstava ni prava. Vi nimate pravih pojmov o bistvu, liberalizma. Liberalizem ne uči, da so vse vere jednake, temuč on priznava, da je le kerščanstvo edino pravo; a uči, da ni smeti kakorkoli nadlegovati onih nesrečnikov, katerim ne sveti luč prave svete vere. In to je prava ljubezen do bližnjega, ne pa odpadništvo.

— Nato Vam odvernem sledeče:

1.) Kerščanska ljubezen ni nikakor to, pustiti nesrečnika, ki vemo, da je v temi, brez luči, temveč kerščanska dolžnost je, tacega nesrečnika poučiti in privesti iz blodenj na pravo pot;

2.) Drugič pa tudi to, kar mi tako prepričevalno zaterjujete, nikakor ni resnično. Liberalizem nikakor ne veruje v božanstvenost kerščanske vere.

— O prosim...

— Prosim! Priznavam Vam rad, da so tudi taki navidezni liberalci, ki hočejo po vsej sili biti kristijani. A to ni nikak liberalizem, to je le verska mlačnost. Liberalizem sam pa zavrača vsak razloček med posameznimi veroizpovedanji.

Odvetnik se je nekoliko časa pomišljal, potem pa se je moral udati. Stvar je bila dovolj jasna: knjige, časopisi in listi, vse skuša dokazati to menenje. Dovolj je, da ima človek oči, in lahko previdi, da oni liberalci, ki govoré dostojno in spoštljivo o kerščanstvu, delajo to le iz čisto človeških ozirov, ker je namreč kerščanstvo najkrepkejši steber socialnega reda in najkrepkejša zaslomba proti preukcijam.

— Tedaj, zaključil sem jaz, se ne da tajiti, da liberalizem zanika katoličanstvo in kar je temu naravna logiška posledica, on podpira in priporoča verski indiferentizem. (Dalje nast.)

Cerkveno leto, ali letni sveti časi in dnevi.

Spisal Ivan Kumljanec.

V v o d.

§. 1. Kaj je cerkveno leto, in kako se deli.

Cerkvenemu bogočastju je namen, da človek po njem razodeva svoje notranje božje češčenje, in prejema božje milosti. Vse to se ima goditi v gotovem času, in po določenem redu. Za to so bili bogoslužju v kerščanski cerkvi že od početka odločeni gotovi časi in dnevi. Take dneve so imenovali praznike. Skupnost vseh svetih časov in dnij, ki se obhajajo v teku vsacega leta, imenujemo cerkveno leto.

V praznike so odbirali take dneve, ob katerih se nam predočujejo in duhovno ponavljajo poglobitna dejanja, in imenitnejši dogodki iz odrešilnega življenja Jezusa Kristusa. Saj cerkev ni nič drugega, nego vedno v njej živeči in delujoči zgodovinski Kristus. Njegovo odrešilno delo ima cerkev posameznim ljudem prilastovati. To nalogo izvršuje po svoji trojni, od Kristusa izročeni službi, namreč po preroški, duhovniški in kraljevski. Najpoglavitnejši deli v odrešilnem življenji Kristusovem pa so: 1. njegov prihod na svet, ali njegovo včlovečenje; 2. izvršitev odrešilnega dela, t.j. smert in vstajenje njegovo; 3. dopolnitev odrešilnega dela, ki se je zgodila s poslanjem sv. Duha. Ti trojni dogodki iz življenja Kristusovega nam zajedno predstavljajo trojno službo njegovo, namreč preroško duhovniško in kraljevsko; in po teh trojnih dogodkih delimo tudi cerkveno leto na troje, namreč 1. v dobo božično, 2. dobo velikonočno, in 3. dobo binkošno.

Vsaka izmed teh treh dob je nekaj prazniški krog, ki ima svoje središče, daljno predpraznovanje, in daljno popraznovanje. Središča trojnim prazniškim krogom so poglobitni prazniki Božič, Velikanoč, in Binkošti. Vmesni čas med temi odličnimi prazniki pa zavzemajo poleg praznikov Gospodovih še 1. prazniki Marijini, 2. angeljov, in 3. svetnikov. Imenitnejši izmed taceh godov imajo tudi svoje bližnje predpraznovanje (vigilijo), in bližnje popraznovanje (osmino).

Po bolj ali manj slovesnem praznovanju ločimo praznike v zapovedane, in nezapovedane.

Pervi se obhajajo tudi vnanje in očitno z ljudstvom, drugi samo notranje ali liturgično, t. j. s posebno mašo in duhovskimi molitvami.

V naslednji razpravi se bomo pečali na prvo z zapovedanimi prazniki, razlagovaje njih zgodovino, notranjo podlago ali pomen in njih obredno obhajanje (svetkovanje.) V razlago bomo privzemali tudi imenitnejše nezapovedane praznike, zlasti one, ki slovó kot soprazniki.

Gledé reda v razpravi se bomo ravnali po omenjeni razdelitvi cerkvenega leta, zasledovaje posamezne godove, kakor se versté v pojedinih dobah cerkvenega leta eden za drugim.

Pervo poglavje.

§. 2. Nedelja.

Praznični dan vsakega tedna je nedelja, dan Gospodov. Nedeljo, prvi dan v tednu, obhajali so že v časih apostoljskih. „Pervi dan po soboti,“ pripoveduje v tej zadevi dejanje apostolov, „ko smo se zbrali kruh lomiti, govoril jim je Pavel.“ (20, 7). Isto tako se omenja nedeljsko praznovanje v 1. listu do Korinčanov z besedami: „Pervi dan tedna vsakdo izmed vas doma na stran dèni, in prihrani, kar se mu prav zdi, da se bira ne bo napravljala takrat, ko pridem.“ (16, 1.) Kristjanje so se tedaj že za apostoljskih časov ob nedeljah zbirali k službi božji in ta dan zlagali milodare za reveže. Isto se je godilo tudi v poapostoljskih časih. To nam spričuje pismo, ki ga je v tej zadevi poslal cesarski namestnik v Bitiniji, Plinij mlajši, cesarju Trajanu (98—117). V tem pismu cesarski namestnik poroča svojemu gospodu, da se kristjanje „določeni dan shajajo pred solnčnim vzhodom, Kristusom kot Bogu prepevajo slavospeve, s prisego se zavezujejo, nikacega zločina ne storiti, in imajo skupne obede.“¹⁾ Da je v določenem dnevu misliti nedelja, svedoči sv. Justin mučenec, verstnik Trajanov, ki v svoji obrambi zagovarja kristjane, in v tem oziru naravnost pripominja: „Shajamo se v nedeljo, ker je to prvi dan, ko je Bog vstvaril svet, in ker je ta dan Jezus Kristus, naš Zveličar, vstal od smerti.“²⁾ — O nedelji kot prazničnem dnevu govori cerkvena učenika Tertulijan (2. stol.) in Origen (3. stol.). Tertulijan imenuje našo nedeljo „dan solnca,“ kakor so poganski Rimljanje nazivali prvi dan v tednu, in so ga posvečevali svojemu solnčnemu maliku; tudi pripominja izrečno, da kristjanje „dan solnca“ praznujejo vse drugače, nego solncu v čast.³⁾ — Ignacij Antiohijski imenuje nedeljo naravnost „dan Gospodov.“⁴⁾ — Ime „dan solnca“ za nedeljo ima simboličen pomen. Sv. Ambrož piše o tem: „Dan Gospodov je nam častljiv in prazničen, ker se ta dan Izveličar, nalik vzhajajočemu solncu, premagavši temo pekla, sveti v žaru vstajenja. Otroci sveta imenujejo ta dan „dan solnca“ radi tega, ker ga razsvetljuje Kristus, vzhajajoče solnce pravičnosti.“⁵⁾ Nedelja se tedaj po vsem kerščanstvu, v vzhodu in zahodu, kot prazničen dan obhaja že od apostoljskih časov.

Podlago svojo ima nedelja v staroveški judovski soboti. Bog je bil Judom zapovedal prazno-

vati soboto v spomin končanega stvarjenja. S hvalnim srcem so se imeli spominjati sobotni dan svojega dobrotnega stvarnika, in klanjati se Gospodu vesoljnega svetá. Tudi kerščanska nedelja nam kliče to resnico in dolžnost v spomin; a poleg tega nas še spominja, da je bilo ta dan doveršeno duhovno stvarjenje — delo našega odrešenja. V nedeljo je Gospod vstal od smerti, in poslal sv. Duha. Nedelja tedaj spominja kristjana na stvarjenje sveta po Bogu Očetu, na odrešenje sveta po Bogu Sinu, in na posvečenje sveta po Bogu sv. Duhu. Ta dan je nekak praznik presvete Trojice, v resnici dan Gospodov. To je pomen nedelje gledé preteklosti. Gledé sedanjosti in bodočnosti pa ima ta dan misel duhovnega vstajenja in posvečenja razvijati, ter nad posameznimi kristjani vresničevati, da se kdaj snidejo praznovat večno nedeljo v nebesih.

(Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. (Sacerdotibus!) Sami sebe posvečujmo! Te krilate besede je izgovoril na katoliškem shodu dr. Pavlica. Torej, predragi sobratje! ako hočete, da bo šlo pri nas naprej dobro, po Božji volji, najprej sami sebe posvečujmo! Pomočkov nam ne manjka. Eden se nam pa uprav sedaj ponuja, dober, pač da, izverstno dober. Več ko 24.000 mašnikov z mnogimi škofi vred ga rabi, in vsi so polni hvale, kakó jim pomaga k — svetosti. Kateri je? Confraternitas Sacerdotalis Adorationis Ss. Sacramenti: Mašniki iz vseh delov sveta so se združili v bratovščino, ki ima namen: moliti presv. Rešnje Teló. Enkrat je „Danica“ že povzdignila glas in priporočila to bratovščino mašnikom slovenskim; ni mi znano, koliko jih je pristopilo. Najbolje bi bilo, da bi vsi bili vpisani; privoščimo vsakemu to dobroto. Sercé pa nan ne miruje, da še enkrat priporočamo: Bratje preljubi, če hočemo Slovenijo ohraniti verno, najprej sami sebe posvetimo! Sine me nihil potestis facere — je rekel Jezus. Torej z Jezusom Kristusom se združimo, Njemu se vsi posvetimo, pa pojde, vse pojde.

Vstanovil je pa bratovščino mašnikov-molilcev (Sacerdotes Adoratores) častiti oče Eymard. Pij IX. je rekel: „Ta misel prihaja z nebes, prepričan sem, da Cerkev tega društva potrebuje; vsa sredstva je treba porabiti, da se razširi spoznanje presv. Rešnj. Telesa. Leon XIII. so društvo blagoslovili in poterdili z lastnim pismom. Od tedaj se širi čudovito.

Društvo izdaja več listov v svoj ascetiški namen. Letos bo začel izhajati tudi v Severni Ameriki tak list, z imenom: Emmanuel: Pomenljivo imé! Za avstrijske dežele in nemške izdaja bratovščina list z naslovom: Eucharistia. Vsak mesec enkrat izide, stane na leto 1 gld. O njem Ti rečem: Jemlji ga v roke in beri! Splošno terdijo vsi mašniki, da se čutijo prečudno poživljene, odkar opravljajo molitvene ure. Mašujejo z vse drugimi čustvi, v šoli se jim vse drugače, vse veselejše pospešuje poduk, zlasti nauk o presv. Rešnj. Telesu.

Dolžnosti, predragi sobrat, Ti ne bom našteval. V listu jih boš čital. Ni jih mnogo. Le 6. Poglavitna: vsak teden eno celo uro moliti sv. Rešnje Telo; uro in dan si sam določiš, moliti pa se mora meditando.

¹⁾ Plin. lib. X. ep. 97.

²⁾ Just. apol. I n. 67.

³⁾ Apol. c. 16.

⁴⁾ Ign. ad Magnes. c. 9.

⁵⁾ Ambr. Opp. tom. III. serm. 61.

Ob koncu meseca pošlješ listič, poterjujoč, da si opravil ure. Če hočeš še več ur v tednu posvetiti tej molitvi, še bolje storiš. En goldinar plačaš na leto, zato pa dobiš list. Vsak ud naj bi opravil tudi eno sv. mašo za vse umerle ude in daroval za nje popolni odpustek, ki se dobi ob uri molitve. Kakšna tolažba, 24.000 sv. maš! In število bo rastlo... Confratres in Christo! Sami sebe posvečujmo! Neki mnogospoštovan gosp. kanonik v Ljubljani mi je rekel: Lažje dobim eno uro vsak teden, kakor eno v celem mesecu za brat sv. Rešnj. Telesa. Neki tovariš moj, kapelan blizu Ljubljane, ne more zadosti Boga zahvaliti, da je zvedel za to družbo „mašnikov molilcev.“ Neki župnik piše v listu „Evharistija:“ „Le to obžalujem, da nisem že pred 20 leti vedel za družbo. O, kako vse vspešneje bi bil deloval!“ — Kam se obrniti? — Piši dopisnico, da bi rad pristopil, pod naslovom: Nr. 117 An H. H. Carl Krasa, Spiritual-Director der barmherzigen Schwestern, IX. Wien VI. Gumpendorferstr. D.

Carigrad, 30. grudna 1892. (Vošilo in zahvala. Spreobrnjenja. Mašniško posvečenje.) Slavna pisma za poedinjenje razkolnikov.) V Carigradu je mala družinica grekokatoličanov, ki so spoznali, da niso v pravi cerkvi in so se srečno vernili v naročje prave matere, sv. katoliške Cerkve, ter iščejo tudi svojih zmotenih bratov za resnico pridobiti. Njih načelnik je preblagi stari arhimandrit Polikarpo Anastasiadis, kateri nam vsako leto katerikrat piše, mi pa mu pošljamo male zbirke za njegov blagi misijon. Ta tedaj piše nadalje:

Prečastiti! Počastim se, Vam s tem listom vošiti vseskozi srečno in veselo novo leto. O tej priliki si tudi v dolžnost štejem, ponavljati naj bolj živo hvaležnost za vse dobro, kar ste tako blagosserčno storili (storili namreč naši prijatelji) za pospeševanje delavnosti naše greko-katoliške občine, ktera si bolj in bolj prizadeva, med našimi ločenimi brati razširjati spoznanje in ljubezen svete katoliške Cerkve.

Vi, Prečastiti, z večkratnimi čini kerščanske ljubezni do nas imate toliko večo pravico do naše naj bolj žive hvaležnosti, kolikor večje so potrebe našega ubožnega misijona, kateri nima nič stalnega premoženja in mora delati in živeti o milošnji vernih katoličanov. (Skušali bomo v kratkem zopet poslati nekoliko pomoči tem ubožnim greko-katoliškim misijonarjem. Vr.)

Veseli me, da Vam morem naznaniti, da so zopet nekatere družine v našem misijonu, z imenom Malgara, prestopile v katoliško Cerkev. Tudi tukaj (v Carigradu) je prav dober mladeneč, brat družega mladence, ki se pri nas pripravlja da bode prejel mašniško posvečenje, in le-tega brat se je poslednje dni odpovedal razkolstvu in se združil s sv. Cerkvijo.

Eden mojih sobratov, ko je slišal, da sv. Oče pripravljajo pismo (okrožnico?), s katerim hočejo ločene cerkve na Jutrovem povabiti k svetemu Zedinjenju, je hotel k temu serca pripravljati in spisal je dolgo dogmatičko obravnavo patrijarhu (razkolnemu) in Sinodu carigraškemu, in drugo pismo pa cerkvi na Greškem; v teh razpravah je dokazal, da šizma (razkolstvo) nima nobenega vzroka za svoj obstoj, kajti nauk Rimske Cerkve je ravno nauk ss. greških cerkvenih očetov. O tem

je v omenjenih pismih navedenih mnogo spričevanj.*) Bog Blagoslovi naše malo delo, da tekne v večo Njegovo čast in v zveličanje dražih zmotenih bratov.

Preponižni sluga
Polikarpo Anastasiadis
Archimandrita Greco-Cattolico.

Iz Amerike Collegeville Minn., („Zgodnji Danici“ za Božič.) (Dalje.) Tako je bilo življenje v La Pointu in še slabše, kakor sem ga poprej skušal popisati, za časa, ko je prečastiti škof Baraga prvič stopil na ta otok, takrat še kot navadni pa goreče vnét duhoven. Ako se smé reči, da se škofovska čast nekoliko da zaslužiti, naravnost in odkritoserčno rečem, da je nobeden v novejšem času ni bolje zaslužil in je bil bolj vreden kot on. Komaj je zvedel o tej indijanski naselbini, ni si več družega želel, kakor tje iti in pripeljati te zgubljene ovce v hlev Kristusov. Dobro je vedel, kako da se mu bode tam godilo, da pomanjkanje naj bolj potrebnega, terpljenje, križi, težave vsake verste bodo vsakdanje; znano mu je bilo zasmehovanje in psovane od strani belih surovežev, ki bodo hoteli Indijane le v svoj prid in dobiček porabiti. Nadalje terdovratnost in zakerknjenost serca indijanskih duhovskih služabnikov ali čarovnikov, ki so dobro vedeli, da bode konec njih sleparije in da jim ta služba ne bode več prinašala ne časti in ne vsakdanjega kruha. Zatoraj so vedno na vso moč iskali, da bi misijonarja, kolikor mogoče, opovirali, in marsikaterikrat so bili k temu spodbujeni in celo plačani in najeti od spridenih in hudobnih kupčevalcev. Premagati vse te ovire in zadržke je tako težavno in zahteva več poguma in serčnosti, kot naskakovati obzidje močne terdnjave, in to serčnost in hrabrost ima le pravi in zvesti vojak Kristusov. Naš prečastiti Baraga je videl vso to velikansko delo pred seboj. Iz petletne skušnje na drugem kraju je vedel, kaj da bode moral tukaj preterpeti, predno bode mogoče zasaditi v tej pustini vinograd Gospodov. Ali pri tem premišljevanju mu serce ni upadlo, nasprotno pa njegove želje so se še pomnožile, njegov pogum je ostal terden in neomajen bil je neustrašen, da poln, pravega veselja in zaupanja v Boga, kateremu samemu je mogoče obuditi iz kamnov Abrahamovih otrok, Njemu bode tudi mogoče te deroče volkove spremeniti v pohlevne ovčice.

Tu sem se je pripeljal gospod Baraga kakor sem že omenil, 27. julija leta 1835. Prinesel je s saboj le najbolj potrebne knjige in vsega, kar je neobhodno potrebno za službo Božjo. Trije dolarji so bili vsa njegova bogatija in denar, kar ga je imel. Koj tretjega avg. začel je s pomočjo Indijancev in nekaj Kanadcev postavljati leseno cerkev in že devetega avgusta bila je toliko dodelana da je mogel ta dan pervikrat v njej maševati. Pervo zimo je vedno učil Indijane in jih pripravljaj za sv. kerst. Vsako prosto uro pa je v to porabil, da je spisal v indijanskem jeziku molitvene bukve z nekaterimi pesmami, tej je še pridjal kratek katekizem.*) Ta je še edina molitvena knjiga, ki jo Indijani rabijo, razun one, katero je po Baragovi zložil in nekaj novih molitvic pridjal čast. oče Kazimir Vogt — O. S. B. zdaj v Bayfieldu.

*) Ali niso taki dogodki lepi sad Slomškove bratovščine ss. Cirila in Metoda, ki vsaki dan moli „za poedinjenje razkolnih grekov?“

*) Najberže tista, ki je bila natisnjena pri Blazniku v Ljubljani.

Prestavil je to zimo vsa berila in evangelije za vse nedelje in praznike celega leta. Poindijanil je male. Zgodbe sv. pisma Stare in Nove zaveze. V nemškem jeziku je spisal: „Šege in navade Indijanov Severne Amerike.“ V slovenščini spisal je Štiri poslednje reči. Pri vsem tem delu je še vedno nabiral gradiva za indijansko slovnico in besednjak, katero je dal pozneje natisniti. To priča, kako neutrudljiv delavec je bil, in vsi njegovi spisi kažejo njegovo pravo in veliko izobraženost, bistri in neutrudljivi um, globoko učenost, njegovo nepopisljivo gorečnost za spreobrnjenje revnih in usmiljenja vrednih Indijanov, in gorečo željo zboljšati njih dušno in telesno blagostanje.

Uboštvo, s katerim se je tukaj boril, je bilo neizmerno. Njegova hrana bile so le ribe in kruh, ali le redkokedaj to oboje naenkrat. Dobil je v resnici nekaj od ondotnih Kanadcev, pa kaj je bilo to za toliko število? Sebi je odtergoval od ust, da je druge nasitoval.

Kolikor je bilo takrat Indijanov v La Pointu, bili so večinoma vsi revni; z najboljšo voljo Baragovo si reve niso mogli olajšati. V serce so se mu smilili otroci, ki so skoraj čisto nagi okoli tekali in ob najhujšem mrazu, ki tukaj nekaj pomeni, so bili le v stare cunje zaviti in morali vedno v šotoru tičati. Vidil je vso to veliko revščino, pa jim ni mogel pomagati, zatoraj je pri neki priliki rekel: „Bogastva si ne želim, ali denarja bi rad veliko imel, pa za se ne, to se razume. Osmega sept. 1836 podal se je na Kranjsko, kjer je obilno miloščine nabral za svoj tako revni misijon. Daroval se je popolnoma samega sebe v spreobrnjenje Indijanov, skušal jih je pridobiti na vse načine, ene z ljubeznijo in prijaznostjo, druge zopet s svarjenjem in žuganjem večnih kazni, kakor mu je ravno previdnost narekovala in so okoliščine zahtevale. Vsi Indijancev skupaj, in nekaj belih, odraslih in otrok, kerstil je 981 v tem misijonu, kakor kažejo kerstne bukve. Po zimi je hodil čez sto milj daleč obiskovat druge Indijane na južnem bregu Zgornjega jezera. Prišel je do Fond-du-Laka, ki je po poti, po kateri je on hodil, 12 milj (angl.) oddaljen, in to daljavo je prehodil ob času globokega snega, in le po kerpljah mu je bilo mogoče sem dospeti. Na tej poti je bil večkrat v najhujšem mrazu, je spal zunaj pod krasno z zvezdami obsejanim nebesnim obokom, ki je bil preveliko bivališče, da bi ga bilo varovalo ostrega mraza, za nežno posteljo mu je pa bil bel sneg. Popisati se ne dá, koliko mraza, lakote, pomanjkanja, vsakterih težav mu je bilo prestat na teh potih. To je bila darežljivost, zatajevanje samega sebe, in vse je prenašal prav z veseljem in radostjo, iz ljubezni do Boga in bližnjega.

(Dalje nast.)

Iz Verone. 3. pros. 1893. (Kje je zamurček Bazilij?)

Nekako 40 let je tega, ko je pobožna Marija Z—c v Vel. Gabru na Dolenjskem dala precejšno svoto, da se je z njo iz sužnjosti odkupil zamurček, ki so ga v Hartumu kerstili na ime Bazilij (Basilio). Devica (sedaj nekako 70letna) M. Z. še živi in pred nekaterimi mesci je po č. g. P. V. vprašala in želela zvedeti, če njen gojenec „Basilio“ še živi in kaj je z njim? Pisali smo v Verono, kjer je vstav za pripravljanje misijonarjev za srednjo Afriko; svoje misijonske hiše pa imajo po več krajih v Egiptu, odkar je trinoški Mahdi Hartum potel in Sudan v oblast vzel itd.

Na omenjeno vprašanje tedaj je te dni došel naslednji odgovor iz Verone:

Konečno so mi naši misijonarji (v Egiptu) odgovorili oziroma na zamurca Bazilija, odkupljenega po devici Mariji Z—c. Povedali so, da v hartumskih zapisnikih se nahajajo trije zamurci z imenom „Basilio“; prvi teh je bil kerščen l. 1853, druga dva pa l. 1854. Nadalje ni o njih nobenega spomina. Preteklo je od tega časa 39, ali 40 let, in pravijo, smé se po pravici misliti, da vsi trije so umerli, ker zamurci ne živé dolgo časa, kakor misijonarji dolgo ne živijo, ampak malo časa.

Dobrotnica Z—c smé po pravici upati, da njen zamurec je v paradižu, za njo Boga prosi in tam gori jo tudi pričakuje zahvalt se ji za zveličanje, ktero mu je pridobila z odkupljenjem.

S to priliko ponavljam svojo zahvalo itd.

ves hvaležni sluga

Don Giuseppe Sembianti. l. r.

Pred sv. Rešnjim Telesom.

Kleče te molim, o Bog skriti,
Ki bivaš iz ljubezni tu.
Ponižaj k revežu se priti,
Ozdravi dušo bolno mu!

Spoznava krivde dolg obili,
Sercé skesano da ti v dar.
V ljubezni svoji se ga vsmili,
Zvesto ti služil bo vsikdar!

— m —

Razgled po svetu.

Zagreb. (V prid sarajevskega semenišča.) Preč. g. kanonik verhbosanski dr. Ivan Koščak, kakor naznanja „Katol. List.“ biva že nekaj dni v Zagrebu, kamor je došel zbirat milodarov za središnje bogoslovno semenišče v Sarajevu. List se nadja, da za tako blago in potrebno napravo bode občinstvo z veseljem in v obilni meri darovalo.

Res naznanja „Katol. List“ lepe doneske v omenjeni namen, n. pr.: škof Pavlešić in kanoniki: dr. Rački, Mijo Smetiško in dr. Fr. Iveković po 100 gld., njih več po 50 gld. itd.

Hervaški kapitularni vikarijat je določil, da na izdajo sv. pisma, ktero pripravlja pervostoljni kapitelj verhbosanski, naj se naroče vse župnije zagrebske nadškofije, cena 1 gld. se jemlje iz župnijske blagajne.

Z Dunaja. (Pokorščina do škofa.) Že nekaj časa je, odkar si liberalni časniki dajo veliko opraviti z vprašanjem, v čem in koliko so katoličani dolžni pokorščino svojim škofom, zlasti v slučajih, v katerih reč videzno ne zadeva vere, ali ki niso z njo v zvezi.* Obžalovati je posebno, da se s tem prašanjem pečajo ljudje, katerih marsikteri še malega katekizma ne znajo ali so jim saj globokeje vredbe, vstanove in pravice katoličanstva neznane, še bolj pa, katerim je vera ne le deveta briga, temveč so sv. veri naravnost nasprotni in sovražljivi. Kaj n. pr. ima opraviti jud s katoliškimi, cerkvenimi naredbami?

* Dobri otroci sicer ne prašajo, če so dolžni staremu pokorni biti ali ne, ampak navadno le „ofračniti“, ki jim je pokorščina zoperna. Vr.

Sad posameznih obravnav, se ve, je po osebnostih zadevnih pisavcev pogosto močno nasproten in raznotêr, in ne čudim se, če katoličani, ki take spise prebirajo, poslednjič sami ne vedó, pri čem da so. posebno taki, ki v veri niso prav temelito podučeni. In ravno na to merijo hudovoljni liberalci, da bi dobre vernike preslepili in v zadrego spravili.

Prevdarimo to reč nekoliko, ne toliko z vednostnega in ne s politiskega, temveč s katoliškega občutka in stališča. Vsled verske resnice papeževe nezmotljivosti je vsak katoličan pod smertnim grehom dolžan brez vsacega ugovora udati in podvreči se določbam S. Očeta v rečéh, ki tičejo vero in nravnost (čednostno keršč. življenje), in to bo brez dvoma storil z veseljem in sinovsko vdanostjo sleherni, kateri sam sebi in svoji sv. Cerkvi dobro hoče in mu je sploh na zveličanji lastne duše kaj ležeče. Dolžnost je pa tudi, v ponižnosti sprejeti in spolnovati vse, kar tiče vero in sv. Cerkev, kar škofje, nasledniki apostelnov, v edinosti s papežem, kot namestniki Božji na zemlji v svojih škofijah določujejo in ukazujejo. Sej Kristus sam, ki je pot. resnica in življenje, je rekel apostelnom: „Kdor Vas posluša, Mene posluša!“ — Ravno tako tudi: „Kdor Cerkve ne posluša, taki Vam bodi kakor nevernik in očitni grešnik.“ In kdo je Cerkev? Gotovo rimski papež in škofje. — Kakor katoličani tedaj imamo ostro dolžnost, brez ugovora sprejemati vse tisto, kar S. Oče in škofje v rečéh vere in nravnosti izrečejo in zapovedujejo ter po mašnikih naše svete Cerkve v teh rečéh veleavajo, in po tem moramo vpravnavati svoje djanje in nehanje. Nikoli ne smemo pozabiti, da Jezus Kristus jim je za vse čase obljubil pomoč, „Jaz ostanem pri Vas do konca sveta; kakor je Oče Mene poslal, tudi Jaz Vas pošljem.“ —

Marsikteri, katerim je n. pr. narodnost ali kaj družega perva briga, ne pa vera, iščejo vernike v zadrego spraviti, češ: v verskih, ne pa v političnih ali drugotnih rečéh smo škofom dolžni pokorščino; zato v dolzih spisih dlako cepijo, ker sinovska pokorščina do lastne sv. Cerkve jim je nadležna reč. Oni so se od judov in družih tujcev naučili Kristusovo Cerkev preganjati. Vse hočejo bolje vedeti, znati, in presoditi, kakor pa namestniki Kristusovi.

Veči del posvetnjaških modrijanov tako sodi, da škofje naj odločujejo le v izločno cerkvenih zadevah, drugo jim nič mar ni. Kdor pa le nekoliko malo zna misliti in soditi, bode precej spoznal, da ta zahteva sloni na lažnjivih temeljih in mora tako prederznost naravnost zavrniti. Koliko političkih vprašanj, n. pr. pri raznih volitvah, je v zvezi s cerkvenimi vprašanji. Koliko velikih vprašanj, ki zadevajo časni in večni blagor vernikov, je na to zastavljenih, če so v tej ali tej družbi dobri, terdovérni; ali pa mlačni, vnémarni katoličani.

(Konec nasl.)

Dunaj. (Iz derž. zbornice) Za važno novico štejejo to okoliščino, da predsednik deržavnega zbora, dr. Šmolka prosi daljnega odpusta. Spolnil je že 80 let in verjetno je torej, da odpust bode stalen in treba bode novega predsednika; pa od kod, ker je zbornica razdjana v desno in levo. Ko bi ne bilo kužljivega liberalizma, bi bilo kmali pomagano; tako pa utegne zelo težko biti. Tukaj je treba posebne pomoči božje. Katoliška reč v novem času že napreduje, — tudi na Dunaju; bodi torej poštenim kato-

ličanom živo priporočeno, naj molijo, da v vlado in poslance pride katoliški duh, potem pride tudi zanesljiva in stalna pomoč.

Rim. (Vojska papeževa zoper frama-sone.) Sv. Oče v svoji visoki starosti se vender ne-prenéhoma in z mladostno serčnostjo vojskujejo zoper naj bolj zagrizenega sovražnika prave Kristusove vere, ki je frama-sonstvo ali frajmavrarstvo in ki se kakor vse pogoltujoča povodenj razširja po zemlji. Hudo rije ta zaveznik satanov povsod po zemlji, naj-huje pa sedanji čas po Laškem. V vojski zoper njega so sv. Oče dali na svetlo okrožnico do italijanskih škofov, potem pa drugo do italijanskega ljudstva. V obeh odkrivajo in pobijajo namestnik Kristusov pošastne zmote, ktere razširja brezversko frajmavrarstvo po Laškem. V okrožnici do italijanskega naroda papež dokazujejo posebej strašno razdjanje, katero je ta kužna družba napravila v lepi italijanski deželi. Pod krasnim obličjem človekoljubja in rešitelja naroda se je ta sekta prikradla v deželo, potem pa je jela hoditi pot zarote, pohujšanja in vsaktere spačeno-sti, krivice in samosilstva, čez vse pa zatira in preganja vero očetov.

Kako se je pogubna frama-sonska svojat vspela do moči na Laškem, popisuje „Osservatore Romano.“

Mnogi najbolj vplivni zastopniki in najbolj znani ministri so zapisani v frajmavrarstvo. Kadar kdo po-stane minister, ako ni še frama-son, se mora med nje zapisati. Vradniki v kateri koli verstí, ako še niso frajmavrarji, se morajo zapisati, brez tega si ne mo-rejo nič naprej pomagati in svojih okoliščin nič ne zboljšati. — Naj sovražniše naredbe proti Cerkvi, proti papežu, proti katoličanom se osnujejo v frama-sonskih ložah, predno pridejo v deržavni zbor.

Berž ko je bilo oklicano pismo sv. Očeta do italijanskega naroda, je veliki frama-sonski mojster v Neapolu imel govor do laških prostozidarjev, kateri je bil v resnici napovedovanje vojske proti papežu in katoliški Cerkvi. V ravno tem shodu je dalo fra-ma-sonstvo navodbo vladi, naj berzo s tem udari po Cerkvi, da se naj pri sklepanji zakona najprej pravi posvetnjaška ali civilna poroka, pa da se v Italiji vstani ločitev zakona. In res je minister zdajci predložil zbornici te stvari.

Pri vsem tem, da frama-sonstvo toliko silo na-penja zoper Cerkev in papeža na Italijanskem, pa vender zraven družega tudi naj novejši dogodek priča, kako globoko vkoreninjena je sv. katoliška vera v italijanskem narodu in da rogoviljenje frama-sonstva in liberalstva je le memogredoč vihar, ki bo utihnil, kadar bo prišel čas, ko je Gospod odločil, da bo va-lovom mirovati zapovedal. Ravno one dni namreč so se pričele jubilejne slavnosti sv. Očeta Leona XIII. In kdo jih je pričel? Tisto kardelo, ki bode gospo-dovalo, ko bodo sedanji prostomišljaki in frama-soni že v večnosti terpeli za svoje hudobije, s kterimi zdaj Cerkev preganjajo. — mladina je jubilej pričela, čez 500 otrok je prišlo papežu čestitat, in dobro pomnite: otrok iz plemstva in meščanstva, tedaj iz višjih stanov, iz inteligencije, in poročilo pravi, da so prišli s svojimi starši. To hoče reči, da sovražniki papeževi nimajo italijanskega naroda še tako v svojih brezbožnih krempljih, kakor si morebiti sami domiš-ljujejo. To je oserčevalno tudi za Slovence in za druge dežele, koder se brezvértstvo šopiri, napihuje in ravsaja. Mladina tedaj je sv. Očeta preslavljala,

Mu pevala, kakor tudi ob enem na čast Krištofu Kolumbu (čegar spomin je blažen sv. Očetu), v dvogovoru in glasbi se je svečanost povzdigovala, ter mladina razveseljena, z vratnimi verižicam okinčana, blagoslovljena odhajala spred Kristusovega namestnika.

Laško. (Kakošen napredek je na Mladolaškem.) Nič manj kot 6 vseh učilišč (univerz) na enkrat je minister odpravil na novem Laškem. Sicer ni posebne škode zanje, ker dandanes so visoke šole večinoma gnjezda nejevere, materijalizma in frajmarstva; vendar se pa tudi iz tega vidi, kam laški liberalizem dervi nekaj tako lepo in slovečo italijansko deželo.

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec januarij (prosenec).

a) Glavni namen:

Škofski jubilej Njih Svetosti Leona XIII.

b) Posebni nameni.

23. **Marijino poročenje.** Razširjanje od sv. Očeta goreče goreče priporočevane družbe „sv. Družine.“ Zakonske. zadeve.

24. **S. Felicitjan.** Mašniki in obhajanci. Luksemburška škofija. Katoliške bukvarne. Hudo skušani.

25. **Spreobrnjenje sv. Pavla.** Apostoljstvo molitve. Spreobrnjenje in rešenje sovražnikov Kristusa in njegove Cerkve. Spreobrnjenci.

26. **S. Polikarp.** Škofje. Kersčanski občinski vradniki. Družbe, ki molijo za spreobrnjenje protestantov na Nemškem.

27. **S. Janez Krizostom.** Zvesto poslušanje in goreče oznanje besede božje. Usmiljenje za zadolženo terpljenje.

28. **S. Karol. Vel.** Avstrijski cesar. Ednost med državo in Cerkvijo po Božji volji. Svetost sv. zakóna, ki je v veliki nevarnosti.

29. **S. Frančišek Salez.** Pospeševavci molitvenega apostoljstva. Zadeve Jezusovega Serca na Švicarskem. Red sv. Obiskovanja.

30. **S. Barsen.** Mirljivost in strah božji, red in spoštljivost po družinah in srenjah. Obvarovanje pred plazovi in povodnjami.

31. **S. Peter Nolask.** Družbe za Afriko. Kersčanske delavske družbe. Vse poslani in ne še uslišane prošnje. Udje, ki so umerli mesca prosenca, in ki bodo umerli mesca sušca.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomare, odpad, in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Hudo bolan duhoven prav živo priporočen N. lj. Gospej presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefu in sv. Antonu za dušno in tetesno pomoč. — Neka zelo huda okoliščina za preloženje križev če je Božja volja. — Dve deželi, v katerih je hudo razdjan nraveni red za občno spreobrnjenje in poboljšanje vsih verst in stanov. Bog pomagaj na priprošnje Marije Pomočnice in deželnih patronov. — V molitev se priporoča zakonski mož za pomoč v

premnogih križih, težavah in stiskah, toda, zgodi se naj volja Božja! Uslišanje se bo naznanilo po „Danici.“

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. Razpisane so duhovnije: Podbrezje, Ježica, Osilnica; dalje kanonikat Kurchbergov in beneficium simplex v Štepanji Vasi pri Ljubljani. (Do 4. svečana 1893.)

V Kropi. 18. pros. A. V. Kroparski župnik. Mat. Jereb leži v ago. iji. Pretečeno nedeljo je še 2krat maševal in pridigal, popoldne pa litanij ni mogel več imeti. Včeraj sem ga previdil s ss. zakramenti za umirajoče: Danes leži v nezavednosti. Vsa bolezen je v glavi. Zdravnik misli, da bo vzrok smerti zgaženje možganov: Op. 18. t. m. zvečer ob 7ih je umerl. R. I. P.

Novo društvo. V začetku novega leta 1893 se je osnovalo in ustanovilo: „Vzajemno podporno društvo v Ljubljani,“ ktero imajo verli gospodje in poštenjaki v rokah, kakor: Načelnik: Simon Pogčar; namestnika: Andr. Zamejic in dr. Vinko Gregorič; zapisnikarja: Feliks Stegnar in Fr. Petrič; dalje: Iv. Fabijan, Mart. Malenšek, dr. Fr. Papež, dr. Ivan Kolar, Iv. Mathian, And. Pavločič, And. Kalan, Karol Klun, Iv. Oblak, Fr. Rojnik, Fr. Peterca st., Iv. Peterca, Iv. Šiška, Fr. Povše, dr. Iv. Šušteršič.

Stimmen von Bergel Karmel, 2. letnik, mesečni list, ki ga vreduje znani čast. P. Serapijon, karmelit v Gradcu. Stane 1 gld. 12 kr. na leto. Čversta pisava P. Serapijona je mnogim znana in želimo, da bi se delo razširilo. Dobiva se tudi še 1. letnik. Naročba se oddaja: „Karmelitenkloster in Graz“.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Č. g. župn. M. Tomec 5 gld. — Č. g. kat. Simon Zupan 5 gld. — Č. g. župn. Jern. Babnik 5 gld. — Č. g. Fr. Eržen 1 gld. — Iz ldr. N—vi 2 gld. — Neimenovan 5 gld. z lepim pristavkom: „za Vaše blago delo kot mali znak hvaležnosti. Povračujem v malem, kar sem nekaj od Vas prejel, za Vašo dijaško kuhinjo za pridne, poštene dijake. V svojem stanu, ktere ga sem dosegel le po Vaši pomoči, sem hvala Bogu zadovoljen; Bog daj, da bi bil tudi zanaprej. Priporočujem se v Vašo in Vaših dijakov molitev in spomin pri sv. mašah. (Odgovor: Deo gratias! Močno ste me razveselili. Bog nas vse skupaj usliši! Vr.)

Za sv. Detinstvo: Iz Kostanjevice po č. g. kapl. J. Seiger-smidu 16 gld. — Udje in dobrotniki po č. g. S. Zupanu 50 gld. — Iz Tersta 1 gld. — Iz Ljublj. 90 kr. — Č. g. župn. M. Tomec 5 gld. — Č. g. J. A. 1 gld. 50 kr.

Za sv. Očeta: Neka oseba po č. g. kapl. Al. Železnem 20 gld.

Za srednje afr. misijon: Č. g. župnik Fr. Eržen 2 gld. 50 kr. — Č. g. župn. M. Jereb 2 gld. 80 kr.

Za afr. misijon: Č. g. župnik Ant. Peterlin 4 gld. — Meta Karlin 1 gld. — L. Urbanija 6 gld., darovali žaljski farani za razširjanje sv. vere v Afriki, odkup sužnjev. — Iz Mekin darovanje za afr. misijon 20 gld.

Za ustanovitev stalne in večji rezidence čč. oo. jezute v Ljubljani mesto sedanjega „provizorja“, Č. g. župnik M. Narobe 5 gld.

Za Marianhill: Č. g. župn. Mart. Narobe 2 gld.

Za bratščino Naše ljube Gospé presv. Serca: Bolna gospa, priporočena za zdravje, 50 kr.

Za cerkev sv. Jožima v Rimu: Po preč. g. kan. Jan. Rozmanu 64 gld. več oseb.

Za brat. S. R. Telesa: Iz Tersta 1 gld.

Za stradajoče vedornice na Laškem: Neim. gospdč. 20 gld.

Za misijone: 10 gld. in 1 cekin za 4 gld.

Za Kitajske misijone: Gosp. Bedenek 1 gld.

Za razširjanje sv. vere: Udje in dobrotniki po č. g. S. Zupanu. 50 gld.

Za oo. Trupiste v Marianhillu: Č. g. Ant. Dolinar 1 gld.